

8.

Мислиш, дико, да морам умрети,
Што ме нећеш на јесен узети?
Ал' ја, дико, молити те нећу.
Ниси наш'о, ко ће те молити,
Већ си наш'о, ко ће пркосити!
Ја сам, дико, рода хунцутскога —
Хунцутскога, не молим никога. —
Чини не знам, чињеница нисам;
Ако сам ти стопу ископала
И под жути невен закопала —
Вени, дико, ја венути нећу;
Док сам рекла, ја сам другог стекла!

*

9.

Видиш, дико, ту зелену траву,
Покошену, а не покупљену.
Е тако сам и ја код тебека,
Загрљена, а не пољубљена.
Тако ћеш се и ти зеленити,
Док ја станем другога љубити.
Ти ћеш стати, па ћеш уздисати,
Па ћеш рећи: То је моје било,